

ת"פ 1855/06/12 - מדינת ישראל נגד ש א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 1855-06-12 מדינת ישראל נ' אסרף
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יאנה מרוסיאק
נגד
ש א
ע"י ב"כ עו"ד איציק שדה
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות סיפת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],
התשמ"ב-1982, על זיכוי הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקיי:

1. י א (להלן: "המתלונן") הינו דודו של הנאשם ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגוררו המתלונן,
אשתו א מ (להלן: "המתלוננת") וילדיהם יחד עם אביו של הנאשם, שחלה במחלת סרטן סופנית, בבית ב...
תל-אביב (להלן: "הבית").

על פי עובדות כתב האישום, באותה תקופה טיפלה המתלוננת באביו החולה של הנאשם, כשבתאריך 12.1.07
סמוך לשעה 11:55 תקף הנאשם את המתלוננת בבית, בכך שדחף אותה וסטר לה בלחי שמאל.

בעקבות כך, נטען בכתב האישום, הזעיקה המתלוננת למקום את המתלונן ומשהגיע האחרון לבית איים עליו
הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופו, בכך שאמר לו: "אני אשחט אתכם ואת הילדים שלכם כי אין לי מה להפסיד"
ודחף אותו.

על כל אלה מייחסת המאשימה לנאשם, בפרק הוראות החיקוק, את ביצוע העבירות של תקיפה סתם, על פי
סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ושל איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. מטעם המאשימה העידו המתלוננים בלבד ומטעם ההגנה העיד הנאשם.

3. הסתירות המהותיות, שהתגלעו בין גרסת המתלוננת לאירועים לבין גרסת המתלונן, בנוסף לסתירות שעלו בין הגרסה שמסר כל אחד מהם במשטרה לגרסה שמסרו בבית המשפט, אינן מותרות אפשרות לקבוע ממצאים ברורים וחד משמעיים על שהתרחש בבית מרגע הגעתו של הנאשם לשם ועד עזיבתו.

די אם אפנה לאותן סתירות הנוגעות לעובדות שהן בלב המחלוקת ומתייחסות למעשיו של הנאשם בבית ולהשתלשלות האירועים מרגע כניסתו לדירה.

הסתירה הראשונה בין גרסת המתלוננת במשטרה לבין גרסתה בבית המשפט נוגעת לאופן כניסת הנאשם לבית.

בעוד שבעדותה סיפרה ש"במועד האירוע הנאשם דפק בדלת, פתחתי לו אותה, הוא נכנס והתיישב בסלון [...]", מצאנו למדים כי בתלונתה במשטרה, מיום האירוע, סיפרה כי הנאשם הגיע, "פתח את דלת הכניסה שלא הייתה נעולה וראיתי שהוא נכנס ואמרתי לו לצאת החוצה, הוא התקרב אלי ודחף אותי [...]"

כשעומתה בחקירה הנגדית עם גרסתה במשטרה, נתנה מספר תשובות מבולבלות ובהן "מה שכתוב בהודעה נכון, רק שהוא לא כתב את כל הדברים כי היה לחץ עם הילדים ועם אבא שלו" אף כי אישרה שההודעה נמסרה בתחנת המשטרה.

לא הצלחתי לרדת לסוף דעתה של המתלוננת - מה לא כתב החוקר ומה כתב שהינו נכון, כשעמדה על גרסתה לפיה פתחה בפניו את הדלת שלא הייתה פתוחה, בניגוד גמור לרשום בהודעתה.

גם אם נאמר שמדובר בפרט שולי וחלוף הזמן השכיח ממנה פרט זה, הרי שמעבר להסבר הלא ברור שמסרה לסתירה בין הגרסאות, קיימות, כאמור, סתירות גם בפרטים המהותיים.

הטענה לפיה דחף הנאשם את המתלוננת בבית וסטר על לחיה השמאלית -

במהלך החקירה הראשית סיפרה המתלוננת "הנאשם גם העיף לי סטירה", אך לא הזכירה כלל שדחף אותה, בשונה מהגרסה שמסרה במשטרה.

בא כוח הנאשם אפשר לה, בשאלות שהפנה אליה בנקודה זו בחקירה הנגדית, להוסיף פרט זה שאולי נשכח ממנה במהלך השנים שחלפו מיום האירוע ועד מועד מסירת העדות, אך המתלוננת עמדה על דעתה, שהנאשם לא דחף אותה, גם כשב"כ הנאשם הקריא לה את גרסתה מתוך הודעתה במשטרה והדגישה "זה לא היה ככה, הוא נתן סטירה [...]".

מדו"ח העימות שנערך בין המתלוננת לנאשם, כ-10 ימים לאחר האירוע, עולה גרסה שונה.

במהלך העימות לא הזכירה המתלוננת ולו במילה שהנאשם סטר לה, אך הטיחה בו דווקא את הטענה שדחף אותה - טענה, ממנה, כאמור, חזרה בה המתלוננת בעדותה בבית המשפט.

בבית המשפט העליון המתלוננת פרט נוסף ומהותי, שלא הוזכר בעובדות כתב האישום ולפיו איים עליה הנאשם בסכין.

וכך פתחה המתלוננת, בעדותה בבית המשפט, בתיאור מעשיו של הנאשם לאחר שפתחה בפניו את הדלת והוא נכנס לבית. לדבריה, פנה הנאשם לאביו החולה וביקש ממנו כסף, אך נתקל בהתנגדותה לאפשר לו לקחת כסף מאביו. בתגובה, על פי גרסתה **"הוא רץ למטבח להביא סכין"** והתחיל לאיים עליה בסכין, כשהוא מטיח בה **"ארצח לך את הילדים ארצח אותך"**. רק לאחר תיאור דרמטי זה של איומים כלפיה הוסיפה כבדרך אגב **"הנאשם גם העיף לי סטירה במועד האירוע"** והדגישה **"קודם הוא איים עליי עם סכין ואז הוא העיף לי את הסטירה"**.

האמנם איים הנאשם על המתלוננת באמצעות סכין לפגוע בה ובילדיה?

ניתן היה לצפות שבתלוננתה במשטרה תדגיש המתלוננת שהנאשם איים עליה בסכין, כפי שעשתה בעדותה בבית המשפט, וודאי שתטיח עובדה זו בפני הנאשם במהלך העימות ביניהם - אך לא היא. עיון בתוכן תלונתה כמו גם בעימות שנערך בינה לבין הנאשם מעלה שלא בא זכרו של אירוע זה בגרסה שמסרה בסמוך לאירוע.

לא זאת אף זאת. המתלוננת מתארת בתלוננתה במשטרה, שלאחר שבעלה הגיע לבית, נכנס הנאשם למטבח **"והפך את הסכינים שמה"**.

לא רק שמיקמה בתלוננתה את אירוע כניסת הנאשם למטבח, בהקשר של הסכינים, לשלב בו כבר היה בעלה בבית, בשונה מהגרסה שמסרה בעדותה בבית המשפט ולפיו כל זה התרחש מיד בתחילת האירוע, עת בעלה עדיין לא היה במקום, אף לא ציינה בהודעתה במשטרה שהנאשם איים עליה באמצעות סכין, אלא רק שהפך אותם במטבח.

המתלונן סתר בעדותו את גרסת המתלוננת בבית המשפט בשלוש נקודות.

האחת - לגבי השלב בו רץ הנאשם למטבח והתעסק עם הסכינים;

השנייה - לגבי הטענה שאיים באמצעות סכין;

והשלישית - לגבי השלב בו איים הנאשם בפגיעה בו, במשפחתו ובילדיו.

בעדותו סיפר שהגיע הביתה לאחר שהמתלוננת הזעיקה אותו ומצא אותה ואת הילדות בוכות וצורחות. לכן דרש מהנאשם לצאת מהבית. לדבריו, בתגובה, איים עליו הנאשם **"אני אראה לך מי אני ואני ארצח אותך ואת הילדים ואת כל המשפחה שלך"** ורץ לעבר המטבח **"יש לי שם סט סכינים. רצתי מהר למטבח ואני רואה שהוא רוצה להוציא את הסכין. דחפתי אותו [...]"**.

המתלוננת עומתה עם גרסת המתלונן, אך דבקה בגרסתה כשהשיבה לשאלות ב"כ הנאשם בעניין: **"בעלי יכול להגיד מה שהוא רוצה. אני ראיתי מה שראיתי"** ואף עמדה על דעתה שהאיום על הילדים היה לפני שהמתלונן הגיע, כאמור, בניגוד גמור לגרסתו ולפיה שמע את האיומים, והדגישה בעדותה **"אמרתי במשטרה כשהגשתי תלונה שהוא איים עליי ועל הילדים שלי עם סכין. בעלי לא היה אותו רגע בבית [...]"** - מתברר שלא מינה ולא מקצתיה.

הטענה לפיה איים הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדין בו ובמשפחתו -

כפי שראינו קיימת מחלוקת בין גרסת המתלונן לגרסת המתלוננת לגבי השלב בו איים הנאשם, במהלך האירוע, לפגוע בילדיהם.

לדברי המתלוננת, כאמור, הנאשם איים ואמר **"שישחט לי את הילדים"** לכן התקשרה אל המתלונן, סיפרה לו שהנאשם מאיים עליה וביקשה שיחזור הביתה וכדבריה **"התקשרתי לבעלי שיבוא ואמרתי לו שאני בבעיה עם הנאשם, שמאיים עליי עם כל המילים שאמרתי עכשיו. הוא איים שישחט לי את הילדים שלי"**, כלומר על פי גרסתה סיפרה למתלונן בשיחת הטלפון כי היא מאוימת ומה תוכן האיומים.

לעומתה, העיד המתלונן שהמתלוננת התקשרה אליו וביקשה שיבוא מהר הביתה כי הנאשם הרביץ לה ולא הזכיר במילה כי סיפרה לו שאיים בפגיעה בה ובילדים.

יחד עם זאת הוסיף וסיפר כי הנאשם איים עליו ואמר לו **"אני אראה לך מי אני ואני ארצח אותך ואת הילדים ואת כל המשפחה"**.

אם כן לא ברור האם האיומים הושמעו לפני שהמתלונן הגיע לבית, שאז עדותו היא בבחינת עדות שמועה, או לאחר שהגיע הביתה.

המתלוננת, היא מכחישה מכל וכל כי הדברים נאמרו בעת שהמתלונן היה בבית.

יתרה מכך, בעדותו הוסיף המתלונן וסיפר שהנאשם המשיך לאיים עליו גם לאחר שכבר יצא מהבית בין היתר לדבריו **"הוא אמר שהוא ייתן לי רק לסבול ושהוא יכניס אותי לבית סוהר"** ואכן, על פי גרסה זו האיום התממש, הנאשם דקר עצמו בסכין, התלונן נגדו והוא נעצר.

דא עקא גם הגרסה, לפיה איים עליו הנאשם שהוא **"יקבור"** אותו בבית סוהר, עלתה לראשונה בבית המשפט. מעיון בהודעה שמסר המתלונן בעת שנחקר תחת אזהרה בחשד שדקר את הנאשם בסכין, ניתן ללמוד שהמתלונן אמנם הכחיש את המיוחס לו, אך לא טען כל טענה לפיה איים הנאשם לטפול עליו אשמת שווא על מנת לנקום בו.

4. רצף הסתירות והתהיות כפי שהובאו לעיל הובילו אותי למסקנה עליה כבר עמדתי לעיל, שלא ניתן לסמוך על עדותם של המתלוננים.
5. אף שגם גרסתו של הנאשם אינה חפה מתהיות, נטל ההוכחה לעולם מוטל על כתפי המאשימה ואין בתהיות שמעוררת גרסת הנאשם, כדי למלא את החסר בראיות המאשימה, משלא מצאתי לתת בהן אמון.
6. מעבר לנדרש אציין שהנאשם העלה מניע אפשרי להגשת התלונה והיא נוגעת לחשד שבני הזוג המתלוננים ביקשו להשתלט על כספי אביו החולה, כשלטענתו אביו סיפר לו שהם משתמשים בכספו. מנגד, לטענת המתלוננת, ביקשה להגן על כספי אביו של הנאשם מפני הנאשם שהגיע כדי לבקש כסף מאביו. דווקא לגרסת הנאשם ניתן למצוא תימוכין בגרסת המתלונן שאישר שהיה חייב לאביו של הנאשם 12,000 ₪, כשלא ברור באילו נסיבות סכום כסף זה, שהיה שייך לאביו של הנאשם, הועבר לידי.
7. לאור כל האמור לעיל התוצאה היא שהמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום ואני מזכה אותו מהן, כאמור בפתח הכרעת הדין.

ניתנה היום, ט"ז כסלו תשע"ה, 08 דצמבר 2014, במעמד הצדדים